

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Płocku – II Wydział Karny w składzie

sędziego SO Dariusz Wysocki

protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Imielska

po rozpoznaniu 11 września 2015 r. na posiedzeniu z udziałem:

prokuratora Prokuratury Okręgowej w Płocku R. W., obrońcy oskarżonego i oskarżonego

sprawy J. Z. w przedmiocie wniosku o zwrot części wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy

na podstawie art. 626§2, art. 632 pkt 2 i art. 630 k.p.k.

p o s t a n a w i a

przysądzić J. Z. od Skarbu Państwa 16 500 (szesnaście tysięcy pięćset) zł jako połowę równowartości uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie obrońcy.

UZASADNIENIE

J. Z. został oskarżony o dwa przestępstwa: pierwsze z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zbiegu z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w okresie od 1 stycznia 2006 roku do 22 lutego 2007 roku; drugie z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 1 stycznia 2006 roku do marca 2007 roku. Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z 27 maja 2014 r. oskarżony ten skazany został za przestępstwo z art. 18§1 k.k. w związku z art. 270§1 k.k., w związku z art. 12 k.k. i art. 297§1 k.k., w zw. z art. 11§2 k.k., popełnione w okresie od stycznia 2006 r. do lutego 2007 r., a na podstawie art. 17§1 pkt 6 k.p.k., w związku z art. 101§1 pkt 4 k.k., sąd umorzył postępowanie o przestępstwo z art. 296§3 i 4 k.k., popełnione od 1 stycznia 2006 r. do 26 kwietnia 2006 r.

W piśmie z 24 czerwca 2015 r. obrońca J. Z. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego 16 500 zł tytułem połowy poniesionych przez niego wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy.

Sąd okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Jeżeli oskarżony nie skierował przeciwko sobie podejrzania popełnienia czynu zabronionego i jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, to w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania koszty procesu ponosi Skarb Państwa (art. 632 pkt 2 k.p.k.). Do kosztów procesu należą również uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika (art. 616§1 pkt 2 k.p.k.). Tylko w wyjątkowych wypadkach, w razie umorzenia postępowania w sprawie z oskarżenia publicznego, sąd może orzec, że koszty procesu ponosi w całości lub w części oskarżony (art. 632a k.p.k.). Jeżeli zatem nie zachodzi wyjątkowy wypadek, to wyrok uniewinniający lub umorzenie postępowania w sprawie z oskarżenia publicznego staje się również podstawą faktyczną do przyznania oskarżonemu od Skarbu Państwa równowartości uzasadnionych wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie jednego obrońcy. Kwestię wydatków w sprawie z oskarżenia publicznego, w sytuacji w której oskarżonego nie skazano za wszystkie zarzucane mu przestępstwa, reguluje natomiast art. 630 k.p.k., który stanowi, że wydatki związane z oskarżeniem w części uniewinniającej lub umarzającej postępowanie ponosi Skarb Państwa. Dotyczy to zatem także, lege non distinguente, uzasadnionych wydatków oskarżonego z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy (art. 616§1 pkt 2 k.p.k.). Wykładnia przeciwna, według której art. 630 k.p.k. miałby dotyczyć wyłącznie wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616§2

pkt 2 k.p.k.) – przyjęta np. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 20 października 2010 r., II AKa 104/19, OSASz 2011/3/44-46, czy w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 września 2011 r., II AKz 613/11, Lex nr 1102938 – nie znajduje, zdaniem Sądu Okręgowego w Płocku orzekającego w tym składzie, wystarczającego oparcia w utrwalonych zasadach tłumaczenia tekstu prawnego.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lipca 2006 r., SK 21/04 stwierdził, że w państwie prawnym zasadą powinno być obciążanie kosztami postępowania tej ze stron, która w jego toku nie zdołała utrzymać swego stanowiska. Zatem koszty znaczące dla samego podjęcia obrony i ustanowienia obrońcy powinny zostać osobie uniewinnionej zwrócone, co najmniej na zasadach takich, na jakich Skarb Państwa obciążają koszty obrony z urzędu. Ponieważ oskarżony jest w postępowaniu stroną słabszą, a wybór obrońcy przyczynia się do wyrównania szans procesowych, to uznać trzeba, że osoba uniewinniona powinna otrzymywać całościowy zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów obrony. W zakresie dotyczącym kosztów procesu art. 630 k.p.k. umorzenie postępowania traktuje tak samo jak uniewinnienie.

Trudno jednocześnie zaprzeczyć, że wybór obrońcy przyczynia się do wyrównania szans procesowych w każdej sytuacji procesowej, a więc także w postępowaniu przedmiotowo złożonym, którego wynik może być ukształtowany w sposób przewidziany w art. 630 k.p.k. Niepodobna uznać tym samym za prawidłowe i słuszne aby osoba częściowo uniewinniona, lub wobec której częściowo umorzono zostało postępowanie, nie otrzymywała, odpowiedniego do wyniku procesu zwrotu części poniesionych przez siebie kosztów postępowania, w tym kosztów obrony.

Reasumując, sąd okręgowy interpretuje art. 630 k.p.k. w sposób, jaki był już zaprezentowany w uzasadnieniu postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 grudnia 2011 r., II AKz 523/11 (opublikowana jedynie teza postanowienia: Prok. i Pr., wkładka, (...)). Przy czym za istotny argument wykładni uznaje ponadto brak ważnego powodu uzasadniającego nierówne traktowanie oskarżonego w zależności od tego czy oskarżenie zakończone uniewinnieniem lub umorzeniem postępowania rozpoznawane było w łączności przedmiotowej z oskarżeniem innym (art. 630 k.p.k.), czy też osobno (art. 632 pkt 2 k.p.k.). Łączność przedmiotowa spraw absorbuje wszak zwielokrotniony wysiłek obrończy, a co się z tym wiąże – angażuje przeważnie także wyższe koszty obrony, odpowiednio do charakteru sprawy i wkładu pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Wysokość kosztów procesu zasądzonych w sprawie karnej od Skarbu Państwa lub przeciwnika procesowego na rzecz strony, której racje zostały w procesie uwzględnione w zakresie odzwierciedlonym wynikiem postępowania, jest limitowana wysokością rzeczywiście poniesionych kosztów, przy czym zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) – dalej jako rozporządzenie – nie może przekroczyć sześciokrotności określonej w tym rozporządzeniu stawki minimalnej. Ponadto ustalając wysokość żądanych kosztów, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy obrońcy lub pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (§ 2 ust. 1 rozporządzenia).

Oskarżonego i adwokata ustanowionego z wyboru łączy umowa określająca jego wynagrodzenie w granicach dopuszczalnej, szerokiej autonomii (art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze, j. t. Dz. U. z 2015 r., poz. 615). Sąd nie może ingerować w sferę uprawnień równorzędnych podmiotów do określenia w drodze umowy ich wzajemnych zobowiązań. Jednakże ustalając wysokość żądanych kosztów, sąd ma prawny obowiązek wziąć pod uwagę, zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia, niezbędny nakład pracy obrońcy lub pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy zastępcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Powyższa wykładnia jest akceptowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienie SN z 20 października 2009 r., I KZP 1/09, OSNKW 2009, z. 12, poz. 101) i sądów powszechnych (por. np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 września 2009 r., II AKz 643/09, OSPr. i Pr. 2010, nr 11, poz. 41), a także w piśmiennictwie (por. S. Steinborn, (w:) J. Grajewski, L. K. Paprzycki, S. Steinborn: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Tom II, Warszawa 2010, s. 1256). Identyczne zapatrywanie wyraził również Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu powołanego już wyżej wyroku z dnia 26 lipca 2006 r., SK 21/04.

Ustalenia dokonane przez sąd okręgowy przy rozpoznawaniu przedmiotowego wniosku pozwoliły uznać, że in casu nie zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniający rozstrzygnięcie na zasadzie art. 632a k.p.k. Ustalenia te wystarczają również do uznania, że niezbędny nakład pracy obrońcy oskarżonego J. Z., a także charakter sprawy i wkład ustanowionego obrońcą adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, nie uzasadniają zakwestionowania wywiedzionej we wniosku i wykazanej w przebiegu posiedzeń wysokości wydatków poniesionych przez tego oskarżonego tytułem ustanowienia obrońcy w sprawie II K 24/13, w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Adwokat ustanowiony przez oskarżonego jako obrońca zaangażował w prowadzenie sprawy osobisty wysiłek i osobiście uczestniczył we wszystkich czynnościach postępowania przed sądem pierwszej instancji, co – przy uwzględnieniu charakteru sprawy i obszerności materiału procesowego – w pełni uzasadnia ustalenie sześciokrotności stawki minimalnej. Nie da się również zanegować słuszności przyjęcia, że połowa wydatku poniesionego przez oskarżonego Z. na ustanowienie obrońcy związana jest z obroną w sprawie o przestępstwo, o które postępowanie zostało umorzone (zob. uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji – s. 148).

Wniosek okazał się tym samym w całości zasadny.

Zarządzenie: odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu Z., jego obrońcy, Prokuratorowi Okręgowemu w Płocku i oskarżycielom posiłkowym z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia zażalenia.

II K 24/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Płocku – II Wydział Karny w składzie

sędziego SO Dariusz Wysocki

protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Imielska

po rozpoznaniu 11 września 2015 r. na posiedzeniu z udziałem

prokuratora Prokuratury Okręgowej w Płocku R. W.

sprawy U. P.

w przedmiocie wniosku o zwrot kosztów ustanowienia obrońcy

na podstawie art. 626§2 i art. 632 pkt 2 k.p.k.

p o s t a n o w i a

1) przyznać U. P. od Skarbu Państwa 15 120 (piętnaście tysięcy sto dwadzieścia) zł jako zwrot uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie obrońcy,

2) w pozostałej części wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Obrońca U. P. wniósł o przyznanie tej oskarżonej 27 240 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy (k. 42 151 – t. CCXVI). W uzasadnieniu wniosku wnioskodawca wskazał, że strony umówiły się, iż wynagrodzenie obrońcy zostanie ustalone metodą przewidzianą w § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (k. 42 161). Strony ustaliły ponadto metodę

kalkulacji wynagrodzenia obrońcy jako 600 zł za pierwszy i 120% tej stawki, czyli 720 zł, za każdy następny termin rozprawy (tamże). Ponieważ było 38 terminów rozprawy, to wynagrodzenie adwokata, zgodnie z umową wyniosło 600 zł + 37 x 720 zł = 27 240 zł (k. 42 162), co odpowiada dochodzonej należności.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z 27 maja 2014 r. U. P. została uniewinniona od popełnienia zarzucanego przestępstwa z art. 270§1 w zw. z art. 12 k.k. (k. 41 834, 41 846v-41847v, 41 848, 41 849 – t. CCXIV). W związku z tym przysługuje jej zwrot uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie obrońcy. Jeżeli bowiem oskarżony nie skierował przeciwko sobie podejrzania popełnienia czynu zabronionego, to w sprawie z oskarżenia publicznego, w razie uniewinnienia koszty procesu ponosi Skarb Państwa (art. 632 pkt 2 k.p.k.). A do kosztów procesu należą również uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika (art. 616§1 pkt 2 k.p.k.). Prawomocny wyrok uniewinniający w sprawie z oskarżenia publicznego staje się tym samym samoistną podstawą faktyczną przyznania oskarżonemu od Skarbu Państwa równowartości uzasadnionych wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie jednego obrońcy.

Wysokość kosztów procesu należnych stronie postępowania karnego od Skarbu Państwa ustalana jest na takich samych zasadach jak wysokość kosztów procesu zasądzanych od przeciwnika procesowego na rzecz strony, której racje zostały w procesie uwzględnione, a co odzwierciedla wyniki sprawy. Wysokość ta odpowiada wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów, ale nie może być wyższa niż sześciokrotność stawki minimalnej określonej w przepisach Rozdziału 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j. t.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm. – dalej jako rozporządzenie). Ograniczenie to wynika wprost z treści § 2 ust. 2 rozporządzenia. Rozporządzenie ustanawia ponadto ograniczenie pośrednie przy ustalaniu wysokości żądanych kosztów, przez to że każe sądowni wziąć pod uwagę niezbędny nakład pracy obrońcy, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (arg. ex § 2 ust. 1 rozporządzenia).

W ujęciu art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (j. t. Dz. U. z 2015 r., poz. 615) wydatkiem z tytułu ustanowienia obrońcy jest niewątpliwie opłata za czynności adwokackie, ustalana w umowie z klientem. Zasada umowności ustalania opłat za czynności adwokackie, uwzględniająca prawa rynku, podlega jednak odnotowanym wyżej prawnym ograniczeniom. Obowiązuje ponadto tylko między stronami umowy, a więc nie może, w sposób nieuprawniony i nieuzasadniony, naruszać ważnego interesu osób trzecich. Co więcej, analiza – w myśl wykładni systemowej – przepisów regulujących kwestię wynagrodzenia za czynności adwokata przed organami wymiaru sprawiedliwości, w świetle ogólnego unormowania przewidzianego w art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., prowadzi do wniosku o jednakowej pozycji w postępowaniu karnym stron uprawnionych do odzyskania wyłożonych kosztów zastępstwa adwokackiego i podmiotów obowiązanych do zwrotu tych kosztów. Brakuje więc również argumentów normatywnych, które uzasadniałyby inne, a więc nierówne traktowanie w tym względzie Skarbu Państwa przy orzekaniu w oparciu o art. 632 pkt 2 k.p.k. o zwrocie uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika.

W świetle art. 16 ust. 2 i 3 ustawy – Prawo o adwokaturze i powołanych wyżej przepisów nie może być przeto skutecznie kwestionowany fakt, że wysokość opłat za czynności adwokackie przed organami wymiaru sprawiedliwości, stanowiących podstawę do zasądzenia przez sąd kosztów zastępstwa prawnego, podlega reglamentacji. W myśl cytowanych przepisów ustawy – Prawo o adwokaturze wysokość tych opłat określa, w drodze rozporządzenia, Minister Sprawiedliwości. Podstawę prawną ustalenia wysokości wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy, wchodzących w skład kosztów procesu, które Skarb Państwa ponosi (na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.) w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia przeciwko niemu postępowania, stanowią zatem przepisy aktualnie obowiązującego rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie [por. S. Steinborn, (w:) J. Grajewski, L. K. Paprzycki, S. Steinborn: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Tom II, Warszawa 2010, s. 1330].

Sąd nie może ingerować w sferę uprawnień równorzędnych podmiotów do określenia ich wzajemnych zobowiązań w granicach określonej prawem autonomii (chodzi o umowę zawieraną przez oskarżonego z adwokatem z wyboru), ale ustalając wysokość należnego zwrotu kosztów ma prawny obowiązek wziąć pod uwagę, zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia, **niezbędny nakład pracy adwokata**, a także **charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia**. Taka wykładnia powołanych przepisów zapewnia stronie postępowania prowadzonego na podstawie przepisów prawa ochronę przed poniesieniem nienależnie wygórowanych jego kosztów. Taka wykładnia jest również akceptowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por.: postanowienie składu 7 sędziów SN z 23 marca 2011 r., I KZP 1/11, OSNKW 2011, z. 5, poz. 38; postanowienie SN z 20 października 2009 r., I KZP 1/09, OSNKW 2009, z. 12, poz. 101) i sądów powszechnych (por. np. postanowienia: Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 września 2009 r., II AKz 643/09, OSPr. i Pr. 2010, nr 11, poz. 41; Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 października 2010 r., II AKz 452/10, nie publ.), a także w piśmiennictwie (por. S. Steinborn, op. cit., s. 1256). Identyczne zapatrywanie wyraził również Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lipca 2006 r., SK 21/04 (OTK-A 2006/7/88).

Umowa oskarżonej U. P. z adwokatem o obronę w sprawie II K 24/13, zawarta została niezgodnie z § 16 rozporządzenia (k. 42 161). Naliczona opłata nie przekroczyła jednak górnej granicy limitowanej w § 2 ust. 2 rozporządzenia w odniesieniu do stawki minimalnej, obowiązującej na podstawie § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia, przy uwzględnieniu treści § 16 i dodatkowych 37 terminów rozprawy. Zapłacona adwokatowi za obronę suma 27 240 zł nie przekracza sześciokrotności stawki minimalnej powiększonej o iloczyn 20 % tej stawki i 37 dodatkowych terminów rozprawy, i jest wyższa o 2 200 zł od pięciokrotności stawki minimalnej w ten sposób zwielokrotnionej [$600 \text{ zł} \times 5 + (20 \% \text{ z } 3000 \text{ zł}) \times 37 = 25200 \text{ zł}$]. Tym samym sposób naliczenia opłaty mieści się w ramach obowiązującego prawa. Nie da się natomiast tego powiedzieć o wysokości opłaty.

Nakład pracy obrońcy oskarżonej U. P. w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji należy określać z uwzględnieniem faktu, że czynności obrończe podczas 38 terminów rozprawy głównej realizowali zastępcy ustanowionego obrońcą adwokata, w przytłaczającej większości aplikanci adwokaccy. Ustanowiony adwokat tylko dwa razy pojawił się osobiście na rozprawie i to w wymiarze wybitnie incydentalnym. Również aplikanci adwokaccy pracowali osobiście w sekretariacie sądowym z aktami sprawy. Ustalenie to nie marginalizuje rzecz jasna roli ustanowionego obrońcą adwokata, który – jak należy przyjąć – angażował się w obronę oskarżonej podczas zajęć poza sądowych (analizując materiały dostarczone przez oskarżoną i przygotowane przez aplikantów – przeważnie fotokopie dokumentów z akt – prowadząc rozmowy z oskarżoną, pracując koncepcyjnie, itp.). Tak ustalony fakt każe jednak przyjąć, że prawie maksymalna aprecjacja zaangażowania obrończego w sprawę oskarżonej U. P. nie odpowiadałaby unormowaniu § 2 ust. 1 rozporządzenia i okazywałaby się niesprawiedliwa dla strony postępowania zobowiązanej zapłacić oskarżonej należne koszty procesu.

Także wkładu pracy obrońcy w przyczynienie się do wyroku uniewinniającego U. P. nie można przecenić, jeżeli weźmie się pod uwagę, że okoliczność procesowa, która legła u podstaw takiego rozstrzygnięcia o wyniku postępowania w tej części podmiotowej (vide s. 100-110 uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji), nie była w ogóle przez obronę podnoszona.

Obszerny, złożony, a także skomplikowany charakter sprawy wynikał z jej głównego wątku, związanego z zarzutami postawionymi oskarżonemu J. Z.. Natomiast zakres przedmiotowy sprawy oskarżonej U. P. nie był w porównywalnym stopniu szeroki ani trudny.

Powyższe ustalenia prowadzą tym samym nieuchronnie do wniosku, że niezbędny nakład pracy obrońcy U. P. jako parytet przeszło pięciokrotności stawki minimalnej, charakteru sprawy tej oskarżonej i wkładu pracy obrońcy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia, nie pozwalałaby ochronić w usprawiedliwionym i słusznym wymiarze interesu strony, która proces w tej części przegrała. Podzielenie przez sąd w całości postulowanego rozpatrywanym wnioskiem rozwiązania uchybiałoby tym samym zasadzie równości stron procesowych, a także zasadzie sprawiedliwości, którą wyraża art. 2 Konstytucji. Uzasadniona staje się również wątpliwość, czy uwzględnienie wniosku w całości, to jest co do pełnej wysokości żądanej sumy, nie pozostawałoby w sprzeczności z konstytucyjnym (wyprowadzonym z

art. 45 ust. 1 Konstytucji), a także zaliczonym do katalogu praw człowieka (art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności), jak i praw podstawowych (art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych) – prawem do rzetelnego (sprawiedliwego, uczciwego) postępowania sądowego. Trzeba też wziąć pod uwagę, że uwzględnienie wniosku w pełnym zakresie (co do podlegającej zwrotowi równowartości uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie obrońcy) odpowiadałoby praktycznie zrównaniu na tej płaszczyźnie wysiłku i zaangażowania obrończego obrońcy oskarżonej U. P. i obrońcy oskarżonego J. Z.. A to oznaczałoby naruszenie proporcji przy wydawaniu tego samego rodzaju rozstrzygnięć w ramach jednego postępowania karnego.

Sąd uznał więc, że niezbędnym wydatkiem oskarżonej U. P. z tytułu ustanowienia w sprawie obrońcy (art. 616§1 pkt 2 k.p.k.) była, w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia, równowartość 15 120 zł, odpowiadająca sumie trzykrotności stawki minimalnej z § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia i iloczynu 20 % trzykrotności tej stawki – zgodnie z § 16 rozporządzenia – z 37 dodatkowymi terminami rozprawy (600 zł x 3 + 360 zł x 37). Naliczenia i zapłacenienia podatku VAT od tej sumy obrońca bowiem nie wykazał (k. 42 161 – 42 163, k. 42 169 – t. CCXVI). Taką też kwotę należało przyznać oskarżonej.

Zarządzenie: odpis postanowienia doręczyć oskarżonej P., z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia zażalenia, jej obrońcy i Prokuratorowi Okręgowemu w Płocku.